



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia**

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam  
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum  
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

**Landsberg, Johannes Justus**

**Coloniae Agrippinae, 1630**

Deploratio multiplicis admissæ suberbiæ, doli atq[ue] me[n]dacij & pro  
veræ, profundæ ac perfectæ humilitatis, nec no[n] pro iustæ ac  
immutabilis veritatis infusione, Precatio VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

batur, *Siens: Tu dicis, quia ego sum. Tunc princeps sacerdotum scidis vestimenta sua: dicens: Blasphemavit, quid adhuc egemus tescibus? Ecce nunc audistis blasphemiam. Quid vobis videtur? At rabidi illi canes & cruentæ bestiae vno ore clamabant omnes, dicentes: Rens est mortis. O iudicium iniquum, ô iniusta sententia, ô crudelis damnatio, ô Iudices peruersi. Nemo ne in tanta vestrum multitudine repertus est, qui odiû hoc execrandum, inauditam, malitiosam, & pestiferam hanc inuidentiam, nefandam hanc iniustitiam argueret, innocentiam tutaretur, iniquis reclamaret, & pro agno innoxio & iusto loqueretur? Nemo sanè. O dolerosâ & mœstissima Maria, quàm acerbissimi doloris gladio cor tuum pijsimum secuit iniustum hoc iudicium. Et cuius non exhorreat & in lachrymas proruat cor dum attendit furibundam hanc Iudæorum iracundiam & inuidentiam in innocentem filium Dei, qui nō ob aliud aliquid eum odio habuerunt, quàm propter veritatem & iustitiam, quâ ipse constantissimè tenebat loquendo, docendo, viuendo. Ipsi verò quia impij, iniusti, superbi, avari, ambitiosi, atq; dolosi erant (quare sæpè eos durè Christus arguebat) volebāt & omni conabantur studio eū morti tradere, ne degeneres ipsi arbitrati impropria sustinerent. Quàm ad hæc afflictissima & benedicta mater te mœsticijs & doloribus sanciauerunt immanes & innumeræ contumeliæ, irrisiones, & iniuriæ, quas in sui ad Caiphæ domum deductione abundè in ipsum congesserunt, quàm cruciabiliter te quoque iniquorum illorum iudicium truculenti aspectus, infanus furor, cruenta fides, iniuriôsæ exprobrationes, malitiosæ insultationes, falsissimæ accusationes affligerunt? Enimverò quicquid persecutionis & afflictionis à Iudæis vnicus tuus perpeffus est, id omne eius tu pijsima mater intrinsicè per compassionem pertulisti. Eius namq; crux tua, & tna illius. Pro omni autem acerbissimo hoc dolore & cordis tui mœrore Domina mea amabilissima virgo Maria te benedico & millies saluto Ave pijsima mater misericordiz, fons gratiæ, & forma sanctitatis, virgo generosa & inclyta cœli regina, Maria, omni gratia plena, Amen.*

*Deploratio multiplicis admisse superbiæ, doli atque mendaciæ, & pro vera, profunda, ac perfecte humilitate, nec non pro iuste ac immutabili veritate infusione, Precatio VI.*

Sanctorum omnium sanctissima ac gloriosissima, sed præ cunctis humillima, ô cœlorum regina potentissima, sed desolatis omnibus mater & consolatrix pijsima, ô mundi spes & gloriæ, gratiæ pincerna clementissima, beatissima Deipara virgo Maria post Deum salus & vnicum meum refugium: En doloroso & contrito corde, in æstuanti quoque desiderio cum vberimis tibi lachrymis confiteor niger rimam sceleratissimamq; superbiam meam, quam toties, & penè vicibus innumeris, pluribus me præstare credidi, nec non animo ac opere prætulî in verbo, scientia, dignitate, honoribus, fortitudine, corporis elegantia seu spiritibus charismatibus, alios omnes corde despiciens, nihilq; mei respectu esse iudicâs, à cunctis me videri, in ore omnium volutari, ab vniuersis commendari, à nemine diffamari, à cunctis honorari, à nemine contemni, plus mea quàm aliorum verba ponderari, ab omnibus cognosci, quo eis (Deus faxit) possem proficere, exoptâs. Si verò corripere, exasperare, inculcare, detrahere, seu quacunq; ratione me molestare quis vnquâ attentauit, hunc contumelijs insequi, rancore & rabie in eum fremere, eius confortiū deuitare, de hoc pro omni posse vlcisci me nō erubui, nec pertimui. Ad hæc præ nimia cordis mei ambitione & fastu, propriâ culpâ fateri & recognoscere vsq; ad eò toties dedignatus sum, propria cōmissa facinora confessori pandere, veritus sum, vilia exequi opera sum detestatus inferioribus mihi associare me sum abomi-

Matth. 13.

abominatus: ne in aliorum oculis seu cordibus vilis vel facinorosus reputarer, ne plurimum ambito honore priuaret, ne deniq; ab alijs (sicut formidabā) contemptui, & despectui haberer. Ideoq; multa saepenumero mala & inhonesta perpetrare refugi ex timore potius & pudore mali nominis & famae, quam ex vitij odio, ne in aliorum incidere despectum feci. Et instar hypocrytarum Iudeorum occultam malitiam & iniquitatem perspexē celans & tegens, foris corā hominibus quadam innocentiae sanctitate me vestiui, quo propriae flagrantiam opinionis respergerē, fauoremq; hominum venarer. Si autē me praesire quempiam seu praeferrī conspexi, in hunc luore & odio exarsi ipsiusq; prosperitatem, inuidia marcescens & opera eius peruerti, eidem detraxi, deq; infortunio eius exultans aut meis sublatum oculis, aut neci traditum exoptaui. Quid itaque differo, in quo prauitate minor sum, quid minus infernalium tormentorum merui praesimpis & ambitiosis his Pharisaeis? Insuper quod summo cum dolore cordis & mœrore cōfiteor o benignissima ac clementissima Domina, conscius mihi sum humiliterq; recognosco neutiquam me meritum fuisse, scienter ex leuitate ac deliberatione toties mentiri, veritatem negare, mendacium defendere, dolo proximum circumuenire & fallere, & quod perniciosus est frequentissime exultasse nec non gloriatū esse me tali hunc illum ratione, hoc est fallacia & fraude fefellisse, taliter ne cōfunderer neūe puniter memet extricasse: tali quoq; modo Christum Deum meum pro temporalis cuiusdam commodi emolumento seu lucro, nec non ob modicam iustē tamen meritam effugiendam confusionem seu penam vendidi prodidi, & abnegauī. Ipse siquidem veritas est, iustitia & charitas, a qua heu toties aded declinaui, quā heu toties spreui & enormiter violauī. Ea propter infelix ego te exorata velim o mater pietatis, omnium mœrentium cōsolatrix, o dulce refrigerium, obiurgatrix peccantium, vt pro me Christum interpellas virgineis eum tuis vberibus castissimisq; visceribus places, me illi reconcilies & excuses, plenam mihi tātorum & tot scelerum indulgentiam implores, profundam tuam humilitatem, synceram dilectionem, omnemq; tuam perfectionem, eidem in horum & omnium criminum meorum emendationem, in cunctorumq; defectuum meorum supplementum offeras, veræ poenitentiae & contritionis gratiam exores, vt quicquid ambitione, hypocrisi, dolo & mendatio, delectationis assensu, seu quocunq; modo in ipsum peccaui, poenitentiae acerbitate corrigam, calidisq; lachrymarum vndis diluam.

Ast ad euadēda deinceps tāta tamq; mortifera & perniciofa animæ pericula seu vulnera, munias me queso, pijsissima Domina, & dotes tua profunda, vera & perfecta humilitate, qua omnē exhibitam mihi gloriam contemnā, nec exhibendā appetā, sed semper ne mihi exhibeatur aliqua, timeā: & si exhibita fuerit, medullitus contrister, cūm nimirum soli Deo debeatur & ascribendus sit omnis honor & gloria.

Nemini me quoque comparem, nec maiori, nec minori, nec æquali, imō neminem me inferiorem & viliozem credam, neminem omnino spernam aut iudicem, nemini succenseam, neminem contristem neque lædam, me solum ex corde despiciam, ab omnibus etiam despici feruenter appetam, gaudensq; omnem despectum suscipiam, iugiter propriam fragilitatem, miseriam, immensamq; vilitatē attendens, qua non solum vsque aded vilis sum & tordeo praes multitudine & foeditate peccatorum & vitiorum meorum in Dei conspectu omniumq; celestium ciuium, sed etiam quā vilis esse possem, hodieq; essem quā insuper vilis fuisset & fierem assidue, nisi pius & amantissimus Deus violenter me a peccatis

retraxisset, clementerq; continuè præseruaret, tentationes occasioneq; subtraheret, cum ego (sicut & quilibet hominum) ex propria fragilitate ad abyssum & voraginem vitiorum dispositus sim, minimamq; tentationem vincere, minimumq; opus bonum per me facere, sine speciali Christi auxilio, nequeam: sed indefinenter in grauissima ruem facinora, Dei in me gratiam præpedirè, effugarem, eademq; indignum me efficerem.

Hæc quæso dulcissima Domina, omni momento sint in continua cogitatione mea, ne amplius intumescam, mihi complaceam, supra alios me efferā. Postremò te ex intimis cordis mei deprecor, ô faciâ puerpera, ô cœlica regina potentissima, ô Domina & aduocata nostra, tantam mihi gloriosis tuis precibus impetres quæso gratiæ largitatè, qua nec pro fauore alicuius, nec pro utilitate propria, nec pro amissione rerum aut corporis veritatem relinquam, transgrediar, seu pro veritate mendacium palàm loquar: imò eam liberè pronuntiem, liberè defendam, in alijs non dissimulem neque palliam, verbaq; mea semel dicta nisi propter causam necessariam, ex facili non permutem, Amen.

*Actio gratiarum pro immenso acerbissimoq; dolore ac pressura, qua piissimum cor sacratissima Virginis distendebatur, dum indefinenter tota nocte in Caspha domo tam indignè tractaretur modis, Christus prædilectus Deus natus eius.*

#### T H R E N O S VII.

**G**enerosa gratiosaq; sponfa Spiritus sancti, illibata mater, intemerata virgo Maria, dolorosa & mœstissima Domina, cuius sibi cor à lachrymis temperare queat Dominum gloriæ, cœli regem, creatorem ac patrem tuum turpiter tractari videns, vti nocte hac absque vlla respiratione à nequissimis est satellitibus Iudæorumq; ministris inhumaniter excruciatas. Quanto magis mater eius tu longè piissima amantiissimaq; incompræhensibilibus es præsuris & mœroribus excruciatâ, vberimis feruentissimisq; lachrymis irrigata, æstuantem compassione exusta & penè consumpta, quæ lucidè vniuersa in spiritu vidisti, quæq; haud longè ante ex dilecti filij enarratione singula circa eum gerenda ab ipsoq; perferenda accepisti? Et quamuis corpore necdum te præsentem offerre quires, noctis præpedita caligine vrbisq; occlusionè, corde tamen ac spiritu illic coram fuisti, illatam omnem illi afflictionem & contumeliam non modo corde doloroso contuendo; aut eandem in anima cum ipso sufferedo. Nil enim doloris seu molestiæ te inspiciente, cognoscente vel percipiente illatum est illi, quin anima tua per mirabilem quendam, introq; trahentem amorem in illius degens corpore, simul inde cruciaretur intensissimè. ¶

Admoneo itaque te tristissimi acerbissimiq; doloris, quo sauciabaris, dum tota illa nocte mortis reum vno omnium ore proclamatum, innocentem tuum filium Iudæi illi sauisissimi, eorumq; ministri inhumaniter, ac nulla ipsi vel respirandi, nedum quiescendi concessa facultate, vexarent. Dum vnus quidem sputa in faciem eius, & putentia phlegmata ex imò extracta pectore in os eius benedictum & verè sauisimum eijceret, idq; sæpius in temperanti quadam crudelitate facerent, aded vt eum penè suffocarent, & extinguerent: nisi in graui hac angustia illius eum diuinitas ad maiora perferenda supplicia, conseruasset.

Dum etiam vnus in caput, alius in collum pugnas ingereret; hic crinibus, ille barba traheret: quidam verò ex ingenua malitia speciosissimam illius faciem crudeliter